

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 9 września 2009 r. w sprawach połączonych od T-30/01 do T-32/01 i od T-86/02 do T-88/02 Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 26 listopada 2009 r. przez Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación Foral de Guipúzcoa

(Sprawa C-470/09 P)

(2010/C 37/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación Foral de Guipúzcoa (przedstawiciele: I. Sáenz-Cortabarría Fernández i M. Morales Isasi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Territorio Histórico de Vizcaya — Diputación Foral de Vizcaya Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava, Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco, Confederación Empresarial Vasca (Confebask), Komisja Wspólnot Europejskich i Comunidad Autónoma de la Rioja

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania;
- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- Uwzględnienie skargi złożonej w pierwszej instancji, a konkretnie stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji;
- Pomocniczo, przekazanie sprawy Sadowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania i, w razie potrzeby, nakazanie przeprowadzenia odrzuconego środka dowodowego;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego, a wspierającej ją Comunidad Autónoma de la Rioja kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Błąd co do prawa w stwierdzeniu Sądu Pierwszej Instancji, iż zamknięcie wstępnej fazy dochodzenia w odniesieniu do spornego przepisu podatkowego przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ wymagało istnienia wyraźnej decyzji Komisji w tym znaczeniu (skierowanej do państwa członkowskiego).
- 2) Wypaczenie przez Sąd Pierwszej Instancji decyzji z dnia 28 listopada 2000 r. poprzez stwierdzenie, że decyzja ta stano-

wiła zakończenie wstępnej fazy dochodzenia spornego przepisu podatkowego, która to faza zapoczątkowana została skargą zarejestrowaną w kwietniu 1994 r. Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez brak stwierdzenia, iż ponowna ocena spornego przepisu podatkowego w 2000 r. powinna zostać dokonana w ramach postępowania przewidzianego dla pomocy istniejącej.

- 3) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez naruszenie zasad procesowych dotyczących ciężaru i oceny dowodu, w szczególności w odniesieniu do dowodu z dokumentu, jaki stanowi decyzja z dnia 28 listopada 2000 r. (jej wiarygodność i moc dowodowa). Naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu.
- 4) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji uchybienie zasadom procesowym dotyczącym oceny i ciężaru dowodu w związku z obiektywnymi, mającymi znaczenie dla sprawy, spójnymi i logicznymi wskazówkami znajdującymi się w aktach, które świadczą o tym, że przed wydaniem decyzji z dnia 28 listopada 2000 r. Komisja wstępnie dokonała oceny spornego przepisu podatkowego i zamknęła dochodzenie. Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez brak przyjęcia, że ponowna ocena spornego środka podatkowego w roku 2000 powinna zostać dokonana w ramach postępowania przewidzianego dla pomocy istniejącej.
- 5) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez zaklasyfikowanie jako pomocy operacyjnej spornego przepisu podatkowego przyjętego w 1993 r. poprzez zastosowanie definicji pomocy dla inwestycji zgodnie z Wytycznymi w sprawie regionalnych systemów pomocy z 1998 r. Naruszenie zasady pewności prawa, a w szczególności zasady nie działania wstecz.
- 6) Naruszenie prawa w odniesieniu do „informacji mających znaczenie” dla wstępnej oceny systemu podatkowego w dziedzinie pomocy państwa, które doprowadziło, że Sąd Pierwszej Instancji nie stwierdził, że czas trwania wstępnego dochodzenia nie był nadmierny.
- 7) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez stwierdzenie, że termin 79 miesięcy w niniejszym przypadku nie był nadmiernie długim okresem czasu dla wstępnego dochodzenia w sprawie spornego środka podatkowego oraz orzeczenie, że w ten sposób nie naruszono art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w związku z zasadą pewności prawa.
- 8) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez stwierdzenie, że termin 79 miesięcy w niniejszym przypadku nie był nadmiernie długim okresem czasu dla wstępnego dochodzenia w sprawie spornego środka podatkowego oraz orzeczenie, że w ten sposób nie naruszono art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w związku z zasadą dobrej administracji.

- 9) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez stwierdzenie, że w niniejszym przypadku nie zachodzą wyjątkowe okoliczności uzasadnione zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem spornego przepisu podatkowego, które uniemożliwiają zarządzenie odzyskania pomocy zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999. Wypaczenie decyzji.
- 10) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez stwierdzenie, że w niniejszym przypadku nie naruszono zasady równego traktowania, która zakazuje zarządzania odzyskania pomocy zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999.
- 11) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez uchybienie zasadom procesowym w dziedzinie przeprowadzania dowodów oraz poprzez podjęcie decyzji o nie przeprowadzaniu dowodu wnioskowanego przez wnoszącą odwołanie dotyczącego ujawnienia określonych dokumentów Komisji, który w świetle argumentów, jakimi posłużył się Sąd Pierwszej Instancji w celu oddalenia skargi wnoszącej odwołanie, okazuje się istotny dla obrony jej interesów. Naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu, zasady równego prawa do obrony i prawa do obrony.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 WE traktatu WE.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 9 września 2009 r. w sprawach połączonych od T-227/01 do T-229/01 i T-265/01, T-266/01 oraz T-270/01, Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava i Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 26 listopada 2009 r. przez Territorio Histórico de Vizcaya — Diputación Foral de Vizcaya

(Sprawa C-471/09 P)

(2010/C 37/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Territorio Histórico de Vizcaya — Diputación Foral de Vizcaya (przedstawiciele: I. Sáenz-Cortabarría Fernández i M. Morales Isasi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco, Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava, Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación

Foral de Guipúzcoa, Confederación Empresarial Vasca (Confesbask), Cámara Oficial de Comercio, Industria y Navegación de Vizcaya, Cámara Oficial de Comercio e Industria de Álava, Cámara Oficial de Comercio, Industria y Navegación de Guipúzcoa, Komisja Wspólnot Europejskich i Comunidad Autónoma de la Rioja

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania;
- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- Uwzględnienie skargi złożonej w pierwszej instancji, a konkretnie, roszczenia pomocniczego o stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji;
- Pomocniczo, przekazanie sprawy Sadowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania i, w razie potrzeby, nakazanie przeprowadzenia odrzuconego środka dowodowego;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego, a wspierającej ją Comunidad Autónoma de la Rioja kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Błąd co do prawa w stwierdzeniu Sądu Pierwszej Instancji, iż w niniejszym przypadku nie zachodzą wyjątkowe okoliczności oparte na uzasadnionych oczekiwaniach co do zgodności z prawem spornego przepisu podatkowego, które uniemożliwiają zarządzenie odzyskania pomocy zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 (¹) w związku z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Wypaczenie wypowiedzi w trakcie debaty przed sądem i naruszenie zasady kontrydiktoryjności. Naruszenie orzecznictwa dotyczącego uzasadnienia. Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez uchybienie procesowym zasadom oceny dowodów poprzez pominięcie zawartości materiału dowodowego znajdującego się w aktach.

Ani formalna różnica pomiędzy spornym przepisem podatkowym a przepisem będącym przedmiotem decyzji 93/337 (²), ani też okoliczność, że Komisja mogła oprzeć kryterium selektywności na innym elemencie niż element, który wyraźnie znajduje się w decyzji 93/337, ani też oświadczenie o niezgodności, które znajduje się w decyzji 93/337, nie stanowią wystarczających powodów, dla których Sąd Pierwszej Instancji nie dokonał oceny istnienia wyjątkowych okoliczności, które same w sobie lub w związku z innymi okolicznościami, które zachodzą w niniejszej sprawie, uniemożliwiały Komisji zarządzenie odzyskania pomocy, o którym mowa w zaskarżonej decyzji.